SORIN CERIN

OBIECTE DE CULT

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Obiect de cult – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Obiect de cult : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-124-0

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-124-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN – OBIECTE DE CULT
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – OBIECTE DE CULT

-Poeme filosofice-

1) Boală molipsitoare

Sunt atât de fără de mine,
încât pot să-mi consider Moartea,
Naștere,
pe pajiștile Cuvintelor abătute,
unde-mi hrăneam Viermii de Mătase,
ai Întrebărilor,
dacă mai vor,
să-mi roadă,
din Premoniția Eternității,
câte o Clipă de Nemurire,
din care oricum,
nu-mi mai sculptam,
Sângele Viitorului tău,
prin Dalta Iubirii,
și-apoi să-mi înec,
Destinul,
răpus de boala molipsitoare,
de a fi un Dumnezeu,
al tău,
fără de căpătâi,
care să ne nimicească cu Uitarea Sa,
Iluziile Vieții, Fericirii și ale Morții,
pierdute-n pântecele gravid al Suferinței,
de noi înșine.

2) Prăjituri Alterate

Sunt iarba Destinului,
tăiată de Iluzia Morții,
din care mi-am împletit,
Răstigniri de Vise,
ale căror coroane de spini,
ai Adulterului,
Sângelui care a înșelat Lumea,
i-a molipsit cu mirosul Eternității,
din care puteam oricând,
să ne tăiem o felie de Eternitate,
dacă n-ar fi fost,
Gustul Amar,
al Indiferenței unui Dumnezeu,
al Cartoanelor de Cuvinte,
false și mucegăite,
Umezite de Lacrimile inconștiente,
ale Prăjiturilor Alterate,
de Speranțe,
din care ne-am îngenuncheat Viitorul,
părăsit de propriul Trecut,
în care credeam,
undeva-cândva,
că poate fi și al nostru.

3) O hrăneam cu Moarte

Câtă Singurătate,
putea să ucidă,
Speranța,
Vămilor?,
unui Dumnezeu,
care se credea deasupra,
Altarului propriei Sale,
Iubiri?,
pe care nici o Aripă de Înger,
a Eternității,
n-ar fi reușit,
să o ridice de pe Țărâna Zilei,
în care mocirla josnică a unui Cuvânt,
a încercat să spoiască o Statuie,
a Adevărului Absolut,
vândută Caracterului unui Dumnezeu,
ce pierdea mereu,
la masa Jocurilor de Noroc,
ale Iluziilor Fericirii,
din care am fi dorit,
să ne croșetăm mai multă Viață,
decât ne era dat să trăim,
pe Valurile Rugăciunilor,
unor Biserici ale Despărțirii,
de propriul Străin al Conștiinței,
Nemuririi,
din Existența,
pe care o hrăneam,
cu Moarte.

4) Ploaia Eternității

Mi-am scris cu literele Norilor,
Ploaia Eternității,
care-ți udă fruntea charismatică a Iubirii,
cu spinii de Cuvinte,
pe care au început să le irosească,
Privirile Nesfârșitului,
din Inimile roase de pașii,
Clipelor trecute,
peste podurile înghețate,
ale Iluziilor Morții,
din sângele rănit al Fericirii,
care-și împodobește Conștiința,
cu fierbințeala unor Iluzii ale Vieții,
pe care nici o Nemurire,
nu ar da doi bani,
dacă ar fi pusă,
să le cumpere,
prin Târgurile de Vise,
prăfuite,
ale Existenței,
noastre.

5) Rană de Timp

Atât de departe,
de noi,

ne-am găsit Iluziile Fericirii,
încât a trebuit,
să ne înfruntăm propria Moarte,
care ne-a promis,
că se va răzbuna pe Eternitatea,
ce ar fi trebuit să ne-o dăruiască,
întrucât,
nici una dintre Clipele acesteia,
nu reușeau să se trezească,
atât de Dimineață,
să se spele pe ochii Răsăritului,
îndeajuns de mult,
încât să nu-i mai rămână,
nici măcar o singură Rană de Timp,
pe la colțurile genelor unor Speranțe,
care abia se dezmeticeau,
după Somnul încercărilor eșuate,
care le ținuse,
printre Coșmarurile Împlinirii,
întreaga Noapte,
de dinainte de a fi fost datori,
cu o Naștere.

6) Prin Noroiul Țărânii

Vreascuri rupte,
din Destinul,
propriilor Iluzii ale Morții,

pe care trebuie,
să le ducem,
pe spinarea Compromisului,
ca să ne încălzim,
la Focul Sacru al Deșertăciunii,
din flăcările Viselor căruia,
să ne ridicăm Catedrale de Patimi,
îndeajuns de multe,
încât să facem din ele,
autostrăzile Fericirilor,
pe care să ne calce,
Pașii grei de plumb,
ai Absurdului,
fără să se mai murdărească,
sau împotmolească,
prin Noroiul Țărânii,
în care ne-am întrupat,
Nonsensul Existenței.

7) Viciile ascunse ale Libertății

Zilele de Plumb,
stau cuminți la rândul Topitoriei de Vise,
pentru a fi arse în Creuzetele Uitării,
din care să se ospăteze,
Orgoliile Viitorului,
prin Cimitirele reci și insalubre,
ale Cuvintelor,

ce-abia ne născuseră,
Viciile ascunse ale Libertății,
în care credeam,
fiind convinși,
că ne va îmbrățișa,
cu aerul ei adolescentin,
pe care să zburăm,
până dincolo de noi,
fără să credem vreodată,
că era mai bătrână,
decât întreaga Lume,
care se năruia la picioarele noastre,
trebuind să-i cumpărăm o Cârjă de Înțelesuri,
pe care să o sprijinim,
de câte ori va fi gata să cadă,
din Nefericirea ei,
în a noastră.

8) Să nu fi lăsat niciodată

Încotro putem muri?,
fără să facem întregul sens giratoriu,
al Iluziilor Vieții,
care ne îndepărtează,
într-atât de mult,
de ceea ce ar trebui să fim,
chiar și sub umbrela acestui Nonsens existențial,
care este Lumea în care trăim Iluziile,

încât în loc să devenim creatorii unui Dumnezeu,
care să nu fi lăsat niciodată,
Păcatele Originare în această Lume,
am creat unul de-al lor,
care să bată cât mai crunt,
orice nesupunere de la canoanele,
lăcomiei și orgoliilor Sale.

9) În mocirla unor Pași de Timp

Fierbinte,
Sufletul începe să fiarbă,
pe Arșița așteptării,
de noi înșine,
prefăcuți din pulberea stelară,
a unui Destin corupt,
în mocirla unor Pași de Timp,
care se calcă în picioarele Infernului,
unii pe alții,
alergând,
fără nici o țintă,
pe fruntea ridată a unei Lumi,
mai străine decât,
Străinul din noi înșine,
pe care nu-l vom întâlni niciodată cu adevărat,
chiar dacă s-a născut și va muri,
odată cu Gândurile și Visele,
noastre.

10) Obligați să dansăm

Am fost obligați să dansăm,
cu toate,
Iluziile Vieții, Fericirii și Morții,
la același bal,
unde ni se desfată Destinul,
evadat din temnițele Neantului,
din care Dumnezeu și-a clădit,
Imperiu de liniște,
atunci când îl cuprinde Remușcările,
privind Lumea,
pe care a semănat-o,
pe nisipul deșertului,
din Sufletele noastre,
ce par,
a nu se fi născut niciodată.

11) În Vitrinele Sufletelor aranjate fără gust

Simt cum,
Pălmile reci și crispate ale Orizontului,
lovesc cu tărie Timpul,
care încearcă să-l închidă,
în Noaptea Viitorului său,
pe care a cumpărat-o,

de la Târgul de Vise,
al Destinului,
care a ajuns să facă legea,
pe străzile uitate de Pașii,
unei Lumi,
ce nici nu mai știe,
dacă mai este a noastră,
sau,
încotro merge,
de când au amețit-o Vremurile,
cu medicamentele otrăvite ale Orgoliilor,
pe care le-au afișat de fiecare dată,
în Vitrinele aranjate fără gust,
ale Sufletelor.

12) Pentru a le fura Eternitățile

Redă-mi strălucirea stelei,
care mi-a născut Ființa,
furată de un Destin,
șovăielnic și străin,
de mine însumi,
care mi-a ucis Clipele,
pentru a le fura Eternitățile,
spre a fi cheltuite,
la Bordelul Timpului unor Speranțe,
pe care nici o Împlinire,
nu le-ar fi dorit vreodată,

să curgă prin venele,
Străinului din mine.

13) Să mă Rătăcesc

Mi s-a înecat Răsăritul,
în Lumina Amintirii,
iar atunci,
când am încercat să-l salvez,
am văzut cum mă trage,
din ce în ce mai puternic,
în adâncurile Întunecoase,
ale Adevărului Absolut,
pe care le vroiam atât de mult,
încât am încercat să-l înțeleg,
să-l iubesc,
dar era inert,
lipsit de Sentimente,
de profunzime,
fiind o matematică stearpă,
care năștea un Sens al Concretului,
fără nici cea mai mică Rătăcire,
de la Exactitate,
iar atunci,
am înțeles,
că n-aș fi vrut să-l cunosc niciodată,
atât de rece și insensibile era,
încât mi-am dorit,
mai mult ca orice altceva,

Iluziile Vieții, Fericirii și ale Morții,
pe care le uram undeva-cândva,
într-o Lume,
care credeam,
că nu-mi aparține,
neștiind atunci,
cât de multă nevoie aveam,
să mă Rătăcesc.

14) Bat în Fereastra de Cer

Ramuri veștejite,
de Sentimente,
îmi bat în Fereastra de Cer,
a Sufletului,
cerșind mila vreunei Clipe,
care să le mai redea,
cel puțin,
un amănunt cât de mic,
din Clorofila Iluziei Vieții
prin care,
să-și poată imagina copilăria,
când erau muguri fericiți,
adiați de vântul unei Primăveri,
a Viselor,
care păreau,
că nu se pot despărți niciodată,
de Eternitate.

15) Crematoriul Speranțelor Deșarte

Șanțuri de Mentalități,
brăzdează,
pălmile bătătorite ale Societăților de Consum,
care ne consumă pe noi înșine,
până când rămâne,
doar o candelă de Țărână,
din toate Cuvintele pe care le-am rostit,
prin venele Iluziilor Vieții,
Fericirii și Morții,
care au fost arse odată cu noi,
în Crematoriul Speranțelor Deșarte,
zidit de o Lume,
a Focului Sacru,
al cărui combustibil,
este propria noastră Naștere.

16) Icoana spartă a Destinului

Răni de Amintiri,
sângerează,
peste apusurile Zeilor,
unor Coșmaruri,
care ne-au izbăvit Timpul,
de propriile noastre Clipe,

aducându-i ofrande,
de Păcate Originare,
Iluziilor Fericirii,
pe care le-am așezat,
în Catedralele Inimilor,
unde și azi,
ne mai rugăm unui Dumnezeu,
pe care nu l-am înțeles niciodată,
să ne lase icoana spartă a Destinului,
atârnată,
pe pereții bolnavi de Dor,
ai Sufletelor,
chiar dacă abia,
se mai pot desluși,
chipurile Sfinților Iubirii,
dintre ramele ei.

17) Îndeajuns de multe Gratii

Gânduri spălate,
în Vâltoarea Orgoliilor,
unui Dumnezeu,
care vrea atât de multă curățenie,
printre Iluziile Vieții și ale Morții,
încât a creat pentru acestea,
îndeajuns de multe Gratii,
ale Păcatelor Originare,
care să poată cuprinde,
cu Suferințele lor,

întreaga Lume a imaginarului,
unor Coşmare,
pe care să le numim,
Iubiri,
ale Societăților de Cosumat,
Iluzii ale Fericirii.

18) Pe Căile rătăcitoare ale Despărțirilor

Clopote de chemare,
la Judecata,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
sparg Ferestrele Cerurilor,
care ne-au predestinat,
Păcatele Originare,
drept cătușe pe care să le purtăm,
indiferent de vină,
întreaga Existență a Deșertăciunii,
care a fost zămislită,
să ne roadă Sufletele,
îndeajuns de mult,
încât să poată construi,
din pulberea destrămării lor,
combustibil pentru sădirea Suferinței,
spre a hrăni cu aceasta,
Eternitatea,
la masa Infernului unui Paradis,
unde este invitat adeseori,

și Nonsensul Existențial,
de către Sfinții Părinți,
ai Iubirilor pierdute,
pe căile rătăcitoare,
ale Despărțirilor,
de noi înșine.

19) Sensul Pierzaniei

Atât de multă Recunoștină,
să fi avut,
față de Dumnezeul,
creat după chipul și asemănarea,
Iubirii noastre,
încât n-am reușit,
să concepem vreodată,
diferența dintre Iluzie și Adevăr?,
ce ne bântuie venele Clipelor,
în căutarea Străinului ascuns din noi,
care oricât de mult și-ar dori,
nu ne va privi niciodată în ochi,
nu fiindcă unii dintre noi,
am avea vreo vină,
ci pentru că ne-am pierdut Sensul,
propriei noastre Pierzanii,
pe care nu-l vom mai afla niciodată,
fiindcă acesta am devenit,
noi înșine.

20) Cana Nemuririi Paradisului unui Infern

Aripile de Viață,
ale Viitorului,
sărută Cerul întunecat al Morții,
pe întinderile Eternităților de Clipe,
peste care se lasă,
Noaptea Amintirilor,
străpungând cu ghearele Destinului,
Țărâna Privirii tale,
din care Timpul,
a creat,
la masa olarului acestei Existențe,
Cana Nemuririi,
Paradisului unui Infern,
din care să-mi beau Apa Iubirii,
atunci când mi-e sete de Inima ta,
fără să o pot sparge vreodată,
de tâmpla Fericirii,
ca cioburile ei,
să-mi poarte Norocul,
întâlnirii cu propriul Străin,
din mine însumi,
unicul care poate ști,
de ce iubesc.

21) Obiecte de cult

Aruncați în Nesfârșirea unui Univers,
pe care-l ardem,
cu Privirile unei Lumi,
pe care nu o poate înțelege,
dar care continuă să ne închidă,
Iluziile,
Fericirii, Vieții și Morții,
prin închisorile de plumb,
ale Aripilor de Vise,
pe care vrem să zburăm,
până dincolo de Matricile Topitoriilor,
unor Sentimente,
în care ne prăbușim,
alături de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
străin,
spre a deveni,
Obiectele de Cult,
ale unui Infern,
pentru care am fost predestinați.

22) Din trupurile Norilor de Vise

Zile de iarbă cosită,
și aruncată,
în coșurile putrezite ale Privirilor,

spre a fi dusă,
către dinții ascuțiți ai Suferinței,
de pe buzele alunecoase,
din trupurile Norilor de Vise,
care vor ninge,
cu gheața Uitării,
peste Spinii Sentimentelor,
care nu vor mai înțepa,
cu Amintirea lor,
nici un Dor,
al vreunei foste,
Amăgiri.

23) Doar Caravanele Uitării

Salcâmii florilor Amintirii,
cad din primăverile Privirilor,
în pustiurile lovite de vânturile Destinului,
unde au mai rămas,
doar Caravanele Uitării,
care duc ofrande,
Clipelor moarte din noi înșine,
cei jertfiți pe rugul unei Zile,
care a vrut să creadă,
în propria ei Deșertăciune,
pe care dorea,
să o lase pradă,
Dumnezeului care a făurit-o,

fapt pentru care a fost ucisă,
cu pietrele Timpului,
de către Adevărul Absolut,
care nu suporta în nici un chip,
să fie arătat cu degetul,
în toată goliciunea lui sufletească.

24) Prăbușită în prăpastia Rătăcirii

M-aș reîntoarce,
către Ochii Oceanului,
din sufletului Dumnezeului,
pe care l-am părăsit,
la Naștere,
atunci când am început să cred,
că beau Apa Vieții,
fără să înțeleg Iluziile,
care mă îmbătau,
cu aerul lor tare,
de Nefericire și Dezgust,
ce mi-au devenit,
stâlpi existențiali,
până când am ajuns,
să întreb Sensul,
de ce cade?,
și nu mai are puterea,
să-mi susțină,
Moartea,

prăbușită,
în prăpastia Rătăcirii,
unde mă strigă și acum,
Străinul disperat din mine.

25) Cimitir de Înțelesuri

La Moara de măcinat Cuvinte,
s-au adus Lacrimi contrafăcute,
pe care să le condimenteze,
Timpul,
cu tot felul de gusturi bizare,
atât de plăcute Clipelor,
ce vor să încerce senzații noi,
neștiind că toate acestea,
le irosesc Eternitatea,
ucigându-le menirea,
de a da naștere în trupurile lor,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
care să hrănească Orgoliile Existenței,
pe care să o ducem,
pe umerii Decepțiilor,
până în vârful muntelui,
unui Cimitir de Înțelesuri,
care să ne împlinească astfel,
Destinul.

26) Ne-a spălat Existența

Spune-mi,
care dintre Visele Eternității tale,
s-ar încadra,
în Iluziile Morții și Vieții din mine,
furate de Mântuitorul unor Cuvinte,
pe care nici o Despărțire,
nu le-ar pune pe Acoperișul,
Libertății de a fi noi înșine,
cei mutilați de Dorul,
care ne-a spălat Existența,
până ce a devenit,
mult mai însingurată,
decât Moartea,
care ne-a dat Iubirea,
unei Mântuiri,
de care ni s-a dezis,
Mântuitorul,
sub mantaua căruia ne-am Iubit,
fiind,
atât de plin,
de Săbiile,
Iluziilor,
propriilor noastre,
Existențe,
care ne-au înțepat,
propriul Sânge al Destinului,
până am rămas inerți,

pe caldarâmul Existenței,
care nu ne putea concepe,
Despărțiți.

27) Din propria-mi Jertfă

Sunt atât de multă Moarte,
fără de Viața ta,
Dumnezeule,
creat din propria-mi Jertfă,
a Nemuririi,
din care mi-am zămislit Sufletul,
încât nici o Iluzie a Despărțirii,
nu poate să-mi ajute,
Nașterea,
Eternității,
pe care ți-o dăruiesc,
pe Aripile Nesfârșirii,
Libertății,
din care mi-am clădit,
Regretele,
știind că te voi pierde,
Devenind,
la Răsăritul,
Morții ,
noilor Suflete,
ce vor deveni,
venind peste Viitorul,

Adevărului Absolut,
al Fericirii,
Tale,

Nepoții mei,
din care mi-am făurit,
Nemurirea,
Religiei Tale,
pe care am să-i denumesc ca fiind,
Sfinții propriei mele,
Existențe,
a Lacrimilor,
din care Fuiorul Viselor,
își vor țese Viitorul,
Amintirii,
prin Mormintele unor Cuvinte,
pe care,
nu le voi mai exclama niciodată,
Sufletelor,
lor,
fiind Iluzii,
ale Morții, Fericirii și Vieții.

28) Prin Gările de Sentimente

Renegată de propria Religie,
Moartea,
a revenit printre Venele,

Rătăcirilor de Cuvinte,
în care n-am reușit să ne regăsim,
Mormintele Privirilor,
din care să ne facem,
Întâlniri,
pe care să nu le respectăm vreodată,
prin Gările de Sentimente,
unde locomotivele Viselor,
sunt alimentate cu Crimele,
Ochilor de Dor,
de noi înșine,
cei atât de rătăciți,
de Suferințele Clipelor,
din care ne-am făurit,
Cuțite de Iubire,
pe care să le înjunghiem,
în fața Adevărului Absolut,
al propriului nostru Cimitir,
de Priviri răsfirate,
și sfârtecate,
printre Deșertăciunile,
Cuvintelor ,
Iluziilor Fericirilor,
din noi înșine.

29) Când mi-ai spus

Lasă-mi Doamne,
Iluziile Morții,
să-mi încălzească,

Mântuirea de mine însumi,
cel călcat de tălpile unei Religii,
a Iubirii,
pe care n-am reușit vreodată,
să o înțeleg,
când mi-ai spus,
de ce Greutatea,
unui întreg Univers,
poate să calce,
în picioarele Nemuririi,
peste Destinul unui singur Înțeles,
pe care nici o Deșertăciune,
nu ar reuși vreodată,
să poată muri,
dincolo de Adevărul Absolut,
al Fericirii.

30) Calvarele Mântuirilor

Lacrimi de Orizonturi,
cad peste Frontierele Timpului,
din care ne reculegem,
Clipele ucise,
de Calvarele Mântuirilor,
atâtor Catedrale,
ale Iubirilor,
din noi înșine
în care nu mai credem,
mai demult decât,

toate Vremurile,
pe care le-am ucis
în Inima Adevărul Absolut,
al Nemuririi,
unde Nimeni nu ar dori vreodată,
să considere ca fiind,
ultima noastră Șansă,
a Viitorului,
de care ne-am agățat,
Iluziile Vieții, Fericirii și Morții,
prin venele cărora,
încă mai trăim și Azi.

31) Lumea Ta

Învață-mă să zbor,
printre Cimitirele Viselor,
Dumnezeule,
fără să mă prăbușesc vreodată,
peste Cuvintele Facerii,
prin care ți-ai făurit,
îndeajuns de multă Moarte,
pentru noi,
încât,
să nu mai pot părăsi vreodată,
Lumea Ta,
din care ne-am făurit,
îndeajuns de multă Viață,

încât să învățăm,
ce anume este Iluzia,
Nemuririi.

32) Fericirea Norilor

Ți-am dăruit Eternitatea,
Existenței mele,
prin Noroiul căreia,
am răzbătut să-mi pot săruta,
Iluzia Morții,
pe valurile căreia,
mai pot să înțeleg,
Fericirea Norilor,
care mă plouă,
cu Adevărul Absolut,
din Iubirea,
pe care ne-am pierdut-o,
la Loteria Norocului Deznădejdii,
dacă-ți amintești,
eram,
doar noi doi și Moartea,
care ne promitea,
că vom trăi,
îndeajuns de mult,
încât Viața să ne dăruiască,
toate Iluziile și regretele ei,
până când vom avea,
îndeajuns de multe,

Eternități de Clipe,
încât să ne putem cumpăra,
un loc de Veci,
al tuturor Orgoliilor,
la care ne-am făcut rate,
prin Băncile Iluziilor Fericirii.

33) Să pot înota

Cum să pot înota,
spre Viitorul unui Timp,
care nu a dorit vreodată,
să recunoască,
Certificatul de Naștere,
al Clipei,
unei Creații,
care ne-a strigat Deșertăciunea,
de a fi furat fără să vrem,
identitățile Iluziilor Vieții și Morții,
unei Fericiri,
pe care a simțit-o doar,
Eternitatea,
Sufletelor noastre
de dinainte de a exista,
Adevărul Absolut.

34) Unde ajunseserăm

Și-atunci,
am îngenuncheat,
la tălpile Priviririi,
neștiind cât de multă Eternitate,
aveam să pierd,
printre Icoanele Cuvintelor,
în Ramele cărora,
ne-am născut,
Nemurirea,
la care ne rugam,
sărutându-i Pereții Promisiunilor,
până când Lacrimile,
Adevărului Absolut,
începeau să se prelingă,
peste Destinele,
pe care le-am lăsat pe Pervazul,
Viselor,
care încă ne mai cinsteau,
cu tăria Cerurilor,
tuturor Cuvintelor unei Lumi,
unde ajunseserăm,
atât de beți de noi înșine,
încât nici să murim,
nu mai eram capabili,
a învăța.

35) La tălpile unor Ani

Eram atât de Singur de tine,
Eternitate,
a Simțirii,
încât nici Iluziile Morții,
nu mai reușeau,
să creadă,
în Clipa Fericirii,
pe care am înrămat-o,
în Adevărul Absolut,
al Privirii Dorului,
din Nemurirea,
ce-mi curgea prin venele,
Ochilor Cerului,
cel înecat,
de atât de multă Iubire,
încât nici o Zi,
din Sufletul Răsăriturilor,
Gândurilor tale,
nu mi-o mai poate da vreodată,
înapoi,
atunci când,
Dumnezeul,
pe care niciun Suspin de-al nostru,
nu L-a creat,
să poată face acest gest,
de a cădea,
la tălpile unor Ani,

pe care să-i implore,
să nu mai fie,
ei înșiși,
Niciodată,
fără de noi.

36) Sunt doar o Clipă a Sufletului tău

Oricât de greu ți-ar fi,
atunci când vei ucide,
în Uitare,
Clipele Eterne,
prin care ți-am dat Viață,
să știi că sunt doar o Clipă,
a Sufletului tău,
care s-a întâlnit cu Destinul nostru,
prin care,
n-aș fi dorit pentru nimic în Lume,
să devin,
Timpul Nemuririi tale,
atât de perfid,
și de înfometat,
de fiecare dintre noi,
încât m-a devorat până și pe mine,
fără să fi dorit vreodată,
acest lucru.

37) Atât de sensibil

De ce,
doar atunci,
când îl simțim pe Dumnezeu rănit,
reușim să înțelegem,
cât de vinovați,
am fost atunci când L-am creat,
atât de sensibil,
la toate Promisiunile,
Viciilor și Patimilor,
care mai construiesc și în prezent,
catedrale întregi de Sentimente,
care să fie vândute la suprapreț,
prin galantarele Vremurilor,
ce par lipsite,
de Sensul propriului Timp,
din care nu vom învăța niciodată,
să murim cu adevărat,
precum ne moare în fiecare Clipă,
Viața.

38) Canibală

Gheare de fildeș,
lustruite de Timp,

scormonesc Viitorul îndoliat,
al Amurgului târziu,
naufragiat pe Sângele,
încătușat de Viforul,
unei Îndoieli de Plumb,
care mă trage,
în adâncurile Creației,
grea și apăsătoare,
ale matematicii Genelor,
care și-au greșit,
într-atât de mult calculele,
încât am devenit,
o Societate de Consum,
canibală.

39) Comunicare

Scripeți de Virgule,
trag din adâncurile tenebroase,
ale Vocabularului,
câte o pauză,
prin care Cuvântul,
care a făcut Lumea,
poate să mai respire puțin,
înainte,
de a fi pus iarăși la jugul,
care ne încătușează,
Privirile pierdute,
în propriul Pustiu,
al Comunicării,

din care am reușit,
să facem o adevărată Artă,
a Iluziilor Morții,
de noi înșine.

40) Indicatoare de Orientare

Ne-am născut,
Indicatoare de Orientare,
în Lumea Rătăcirilor,
pentru a da de știre Clipelor,
pe ce căi ale Destinelor,
poate să ne prindă,
Timpul,
care pornește de fiecare dată,
la ora exactă,
către Iluziile Vieții, Morții și Fericirii,
ducând cu trenul Deșertăciunii sale,
toate Frământările aluatului,
din care a dospit,
țărâna întrupării noastre.

41) Dumnezeu se plânge

Dumnezeul Conștiinței noastre,
a început să se plângă,
nu fiindcă Lumea creației sale,

ar fi greșită,
că mor Zodiile Clipelor,
aruncându-și Eternitățile,
și odată cu acestea,
pe Ferestrele sparte,
de Cer,
printre cioburile de Cuvinte,
rămân doar Ochii Zilelor,
goale și nepăsătoare,
de atâtea Iluzii ale Fericirii.

Dumnezeu se plânge,
deoarece e prea mare,
arșița Deșertăciunii în Infern,
iar Demonii Sentimentelor,
muncesc la cazanele cu smoală,
ale Iluziilor Vieții, Morții și Fericirii,
la o temperatură a Patimilor,
care le-ar putea afecta sănătatea,
propriilor îndeletniciri,
care schingiuesc,
Sufletele Catedralelor ruinate,
din Inimile care mai bat în noi,
Amintirea.

42) Prosperitate de Iluzii

Ne naștem Icoane de Clipe,
într-un Târg prăfuit de Stele,
unde nu ne cumpără nimeni,

ca să ne înrămeze,
Eternitatea,
pe care să o așeze,
atârnată,
de grinda Norocului,
ca să-i aducă prosperitate,
prin Iluziile Fericirii noastre,
din casa Morții,
prin care bântuie,
absolut,
orice Timp,
o singură dată,
în Viața lui.

43) Cangrenele unui Misticism

Caravane descompuse de Imagini,
bântuie Deșertul pustiu al Amintirilor,
unei Lumi despre care,
nu știm dacă există,
după ce vom muri,
când Iluziile Morții,
nu-și vor mai desfăta Viața,
plină de cangrenele,
unui Misticism,
lasciv,
al cavernelor Gândirii,
de unde a evoluat spre căutarea Fericirii,
Nonsensul existențial.

44) Care ni se potrivește

A cunoaște,
înseamnă înainte de toate,
a nu fi conștient,
de Iluziile Existenței,
ci, a le croșeta,
după o matematică precisă,
a unui tipar al Destinului,
în matricea căruia,
să ne topim,
întregul plumb al Simțurilor,
din care să ne croim,
fiecare,
după propria lui măsură,
Moartea,
care ni se potrivește.

45) Aspirațiile Timpului

Secrete bine păzite,
de Păcatele Originare ale Deșertăciunilor,
ne lovesc zilnic,
cu biciul Iluziilor Existenței,
pe care o respirăm,
cât mai sugrumați,

nădușind,
de propriile Aspirații ale Timpului,
pe ale cărui fețe,
brodate cu Suferințe,
ne ducem Iluziile Fericirii,
bându-le până la capăt,
sângele înfierbântat al Riscurilor,
din adâncurile căruia,
ne zâmbește,
Moartea.

46) Istoriile își fac de cap

Planete bizare de Întrebări,
rotesc spațiile Iluziilor Existențiale,
până amețesc,
ca mai apoi,
să le urce,
pe spinările viguroase ale Păcatelor Originare,
pentru a le călări,
până dincolo de Lumea Simțurilor,
unde încă mai zac descompuse,
Răspunsurile,
la rugăciunile Lumii de Apoi,
în care suntem mântuiți să credem,
până când vom înțelege,
că n-am existat niciodată cu adevărat,
că suntem un vis ca oricare altul,

doar că acest coșmar,
se extinde pe întregi generații,
unde Istoriile își fac de cap,
după bunul lor plac,
fiindcă Moartea,
nu este interesată,
de modul cum i se vinde marfa,
cu care își hrănește,
Orgoliile,
ci de cantitatea și calitatea,
ei.

47) Precum îi este chipul

Nu Viața,
este aceea care ne dă caracteristicile Destinului,
ci, Moartea,
fiindcă doar Lumea de Apoi,
poate condiționa cum să ne primească,
după ce ne ispășim osânda Trupului,
înmănunchiat din Țărâna Deșertăciunii,
peste care plouă,
cu Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu insensibil și instabil mintal,
ce vrea să ne transforme,
într-un noroi gânditor și iubitor,
de Absurd,
pe care să-l poată modela cât mai ușor,
precum îi este chipul și asemănarea.

48) O baghetă magică

Degetele gratiilor Cunoașterii,
poartă mai nou mănuși,
fiindcă vor să-și ascundă Amprentele,
care ne fură până și Iluzia Fericirii,
pe care o folosește,
pentru a ne face să credem,
că Lumea este doar o baghetă magică,
pe care n-am ști să o folosim,
dacă ele n-ar scormoni,
Țărâna trupurilor noastre,
cu unghiile Necesităților,
de care suntem dependenți,
pentru a fi sclavii supuși,
care să nu pună niciodată Întrebări,
Vieții,
decât Morții,
care oricum ne primește,
cu brațele Iluziilor sale deschise,
spre Lumea de Apoi,
pe care o ține ascunsă,
ca nu cumva să o aflăm,
și să realizăm că nu este altceva,
decât o rogojină ieftină,
pe care n-ar cumpăra-o,
nici una dintre Eternitățile Clipelor noastre,
pe care le irosim,
în fiecare Zi.

49) Puțin câte puțin

Cât Har,
să fi avut Destinul,
când s-a gândit,
cum să ne orânduiască Lumea,
în așa fel,
încât să-i fie pe plac,
Dumnezeului,
creat de noi,
cei atât de străini,
de propiul Sine,
pe care-l biciuiesc zilnic,
Iluziile Fericirii, Vieții și Morții,
pentru a trage mai departe,
carul încărcat cu Deșertăciune,
spre a fi dusă ca ofrandă,
Morții,
fiecăror Clipe,
ale căror Eternități,
le traversăm,
murind odată cu fiecare fărâmă de suflare,
puțin câte puțin.

50) Creatorii Lui

Câte Răni de Lumină,
să ne fi traversat Sufletele,
până să ajungă a se întrupa,
în fundătura asta amară de Univers,
unde Cuvântul Creației,
se numește Suferință,
fiindcă toate celelalte,
au fugit din acest loc,
al Păcatelor Originare Obligatorii,
pe care ni le vâră cu forța,
un Dumnezeu orgolios,
ce are neapărată nevoie de sclavi,
care să i se închine,
prin bisericile în ruină,
ale Conștiințelor noastre,
fără să știe că noi suntem de fapt,
creatorii Lui,
și nicidecum El,
creatorul nostru.

51) Deasupra propriei Deșertăciuni

Scări de Cer,
zâmbesc amenințătoare,

spre mormintele Viselor,
înjunghiate,
de indiferența macabră,
a unei Creații,
pe care mulți,
o numesc Iubire,
fără să știe,
cât Infern i-a făurit strălucirea,
care strigă mut,
după Iluzia Fericirii,
din care să-și facă un acoperiș,
deasupra propriei Deșertăciuni.

52) Pe pustiurile Creației

Ferestrele Ochilor de Cer,
ai Conștiinței,
și-au ascuns,
în așternuturile norilor de Amintiri,
Gândurile șterse,
ale Focului Sacru,
din Sufletele pierdute,
pe pustiurile Creației,
care și-a deschis cont de Vise,
în Banca Subconștientului,
de unde doar Moartea,
poate să-și scoată Iluziile,
puse la păstrat întreaga Existență,
a Deșertăciunii.

53) Să adune cel puțin

Ne naștem,
cactuși blindați cu spinii Destinului,
rezistenți la lipsa Apei Vieții,
prin deșerturile aride,
ale Societăților de Consumat Existențe,
din ce în ce mai ruinate,
de către lipsa Clipelor,
ce curg prin venele Necesităților,
tot mai accentuate a Vremurilor,
care vor cât mai repede,
să adune cel puțin,
o Eternitate de Iluzii,
pentru a cumpăra,
un întreg parlament,
de Orgolii ale Absurdurilor,
ce-au devenit proprietăți,
a căror modă,
nu se schimbă niciodată.

54) Care s-a accidentat

Oricât de mult aș ciopli,
la chipul Lui Dumnezeu,
nu cred că aș reuși vreodată,

să-i sculptez Ochii de Univers,
Gol și neiertător,
care se abate asupra noastră,
lipsit de Lumina Divină,
a Clipirii magice,
din care să poată izvorî,
Speranța unei Lumi,
care s-a accidentat,
atât de tare,
de propriul Lui Sine,
încât am decis,
să creez un alt Dumnezeu,
pe care să-L pot privi,
în adâncurile Ființei sale,
devenind astfel,
mai viu ca niciodată,
odată așezat,
în biserica Sufletului meu.

55) Pun în mișcare

Valuri de cremene,
lovesc abisurile Iluziilor existențiale,
scânteind a Foc Sacru.

Energiile Conștiințelor cosmice,
pun în mișcare,
Timpul,

ca prim semn de circulație,
al valorilor Conștientizării,
Dimensiunilor,
dintre Privirea Orizontului,
și Lumina Divină,
care se înalță din adâncurile noastre,
spre Cerul Sufletului Universal,
al Credinței,
în Eternitatea Simțirii,
unui Univers,
al Iubirii.

56) Sicriu de lux

Viața a venit,
călare,
pe steaua Iluziilor Morții,
în Paradisul Sacru al Infernului,
care ni se pregătea,
strălucitor și galeș,
prin camerele de Bordel ale Genelor,
care acompaniau Deșertăciunea,
încă de la începuturile Absurdului ei,
prins într-o diademă,
alături de pietrele prețioase ale Conștiinței,
care ne-au cizelat Diamantul Gândurilor,
până când au făcut din el,
un sicriu de lux,

purtat de către Destin,
la trecerea Existenței în neființă,
pentru ca nouă,
să ne rămână,
doar chipul iluzoriu și transfigurat al ei,
într-o Lume a Suferinței.

57) Pentru cioburile Clepsidrelor

Ecourile Absurdului,
sfarmă stâncile Cunoașterii,
transformându-le în nisipul Deșertăciunii,
folosit de către Timp,
pentru cioburile Clepsidrelor,
trecerii sale,
în care-și taie Clipele Eternitățile,
pentru a le goli,
în sacul fără fund al unui Dumnezeu,
care vrea să le vândă pe nimic,
Iluziilor Morții,
ce devin încet și sigur,
mai puternice decât întregul Univers al Creației,
Iluziilor Fericirii,
la care sperăm atât de adesea.

58) Catedrala Sufletului unui Învingător

Stâncile Gândurilor încep să se sfarme,
sub greutatea Zilei,
care le calcă nepăsătoare,
încercând să-și prindă propriile Orizonturi,
ce par înecate în Sângele Zorilor,
care abia-și spală Ochii Cerurilor,
cu câte o ploaie rece și gălăgioasă de Întrebări,
pentru a le șterge mai apoi,
cu prosopul Norilor de Speranțe,
ce-abia se mijiseră pe treptele Credinței,
din Catedrala Sufletului,
unui Învingător,
pentru care Existența,
nu înseamnă mai mult,
decât o banală frunză,
care tremură în vântul Clipelor.

59) O simplă comparație

Ziduri descompuse,
din ruinele Privirilor,
încă mai cad adânc,
în prăpăstiile Amintirilor,
cu toată greutatea pe care o aveau,

strălucirea lor,
undeva-cândva într-o Existență,
unde Viitorul,
nu știa că ar putea avea un Trecut,
iar Iluziile Morții,
încă nu le descoperise pe cele ale Vieții,
din care să croiască gratii pentru Sufletele,
ce-ar fi dorit să evadeze,
dincolo de ele însele,
unde Paradisul,
să nu fie doar o simplă comparație,
a Infernului,
acestei Lumi.

60) Ale căror uragane

Fără Zeii Iluziilor Fericirii,
Existența ar deveni,
un naufragiat,
care nu dorește să ajungă niciodată la Țărmul,
unde Singurătatea ar fi mult mai apăsătoare,
decât întregul Ocean de Speranțe,
pe care avea să-l traverseze,
alături de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror uragane,
stârnesc adeseori,
furiile valurilor unor Remușcări,
Regrete și Angoase,

din Sângele compromis,
al propriilor noastre Gene,
ce par a nu-și găsi vindecarea,
decât în Credință.

61) Revin

Replicile noilor cutremure,
sfârtecă carnea absurdului Clipei,
pe care am prăjit-o,
ca să ne hrănim Orgoliile,
ale căror nectar,
abia mai poate fi cules,
de albinele unor Gânduri,
ce vor să clădească,
mierea cărămizilor unor Cuvinte,
la edificiul grandios al Comunicării,
ale cărui lifturi de Aspirații,
par mai defecte decât toate Vremurile la un loc,
iar mecanicii,
Războaielor regionale sau mondiale,
nu reușesc să le repare,
ori de câte ori,
Revin.

62) Care machiază Înțelesurile

La Piața Iluziilor Fericirii,
este zarvă mare,
fiindcă se vinde,
toată gama de cosmetice ale Cuvintelor,
care machiază Înțelesurile,
după bunul plac al Orgoliilor,
ce zac ascunse,
după draperiile groase și opace,
ale unor Clipe,
care le închiriază,
pentru o fărâmă de Trecut,
necesar ca să-și poată plăti la rândul lor,
Viitorul,
care le-a trecut pe caiet datoriile,
față de Eternitatea,
care nu vrea să le lase îndeajuns de mult,
în camerele Viselor sale.

63) Aleargă însângerați

Zodii rebele,
ascut vârfurile Timpului,
pentru a-și făuri suliți de foc,
pe care să le împlânte,

în caii liberi ai Viselor,
ce aleargă însângerați,
brăzdând Apusurile unor Împliniri,
ce încă mai cred,
că-și vor mai putea trage,
carele de foc,
ale Iluziilor Fericirii,
ale căror roți de Viitor,
par înțepenite,
pe osia rătăcitoare,
a Deșertăciunii.

64) Munții batjocoritori ai Destinului

Am străbătut,
ținuturi întregi de Iluzii,
până când am ajuns pe Tărâmul Făgăduinței,
Ochilor de Cer,
sub care să-mi răcoresc,
Ridurile perfide ale Amintirii,
unui Viitor,
ce mă ardea mai tare decât,
întreaga arșiță a Speranței,
de a reuși să fiu eu însumi,
chiar și atunci,
când traversez,
munții batjocoritori,
ai Destinului.

65) Genunchii unei Umilințe

Trepte de Cer,
divorțate de Pașii Împlinirilor,
ale căror scări par a se fi surpat,
într-un Dumnezeu,
pe care nici o Religie nu l-ar fi dorit,
fiindcă era al nostru,
mai uman decât întreaga dezumanizare,
a unei credințe false,
pentru care Ființa nu este nimic altceva,
decât genunchii unei Umilințe,
care trebuie întreținută,
mai presus de orice altceva,
fiindcă ea trebuie să devină,
motorul ambalat la maxim,
care propulsează nava,
Iluziilor acestei Existențe,
spre binele și lăcomia,
unor profitori.

66) Însângerându-ne Zilele

Albii secate de Viitor,
adâncesc Ridurile unui Timp,
rece și indiferent,

care nu mai reușește să creadă,
nici măcar în propriile sale Iluzii,
care-i binecuvântau Clipele,
atunci când acestea își dăruiau,
toate Eternitățile lor,
Existenței,
ce le fărâmița,
într-un infinit de cioburi tăioase,
care ne răneau nouă Viața,
însângerându-ne Zilele,
din ce în ce mai descompuse,
pe fețele de masă ale Destinelor.

67) Fermoar

Hamuri de Nori,
potolesc Cerul Cuvintelor,
să nu alerge dincolo de Virgulele,
care-ar putea trezi suspiciuni,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
despre cât de departe am putea merge,
încât să nu tragem Fermoarul,
Adevărului Absolut,
peste cadavrul Lumii,
aflat într-o continuă descompunere,
la Morga Speranțelor,
care ne călăuzesc nouă,
Destinele.

68) Frigiderul Sufletului

Lipsiți de Spațiul,
din frigiderul Sufletului,
îndeajuns de mic sau de mare,
pentru a fi noi înșine,
Existența,
ne-a gătit Iluzii de tot felul,
care pot fi congelate,
ambalate și ansamblate,
în funcție,
de necesitățile fiecărei Suferințe,
indiferent,
cât de obeză sau de slabă este,
atunci când calcă apăsat,
peste propriul ei Destin.

69) Vise topite

Cuvinte de ceară,
lumânări de Vise topite,
se aprind,
de către Noaptea rece și înțesată de furtuni,
ale Întunericului din noi,
devenit o catedrală a Deznădejdii,
pe altarul căreia,

se jertfesc Clipele Speranțelor,
în rugăciunile profunde și pătimașe,
ale buzelor de gheață,
pe care semnele de întrebare ale Suferințelor,
le rostesc neîncetat,
Deșertăciunii.

70) Chiar dacă le-a prevăzut?

Cât dezmăț,
să-și fi închipuit Dumnezeu,
atunci când ne-a creat,
încât și-a dorit,
să existe,
atâtea Crime, Războaie și Fărădelegi,
încât să ni le treacă,
tot nouă,
pe nota de plată a Destinului?,
chiar dacă,
le-a prevăzut,
pe toate acestea?

71) Nașterea Lunii Noi

Regrete ruginite de Amintiri,
cad din pomul Iluziilor Vieții,

prăbușindu-se,
pe asfaltul negru și înghețat,
al Cuvântului,
pe strada căruia,
ne-am întâlnit Nașterea,
Lunii Noi,
ce-avea să împlinească Existența,
luminând în Noaptea Conștiinței,
cu încă o Durere,
pe care să și-o așeze,
la colierul Infernului acestei Lumi,
a Nimănui,
și a tuturor,
în același Timp al Suferințelor,
unor Deșertăciuni.

72) Peste Iluziile Lumii

Răscolit de Orgolii,
Pământul din Priviri,
a devenit stâncă de nepătruns,
pentru aripile păsărilor de pradă,
ale Întrebărilor,
ce-au devenit,
din ce în ce mai costelive,
încât se prăbușesc,
peste Iluziile Lumii,
care nu mai pot face față,

atâtor zboruri,
ce-au devenit mai grele,
decât plumbul oricăror Simțiri,
pe care Ființa,
le datorează Morții.

73) Care prevesteau

Izvoarele Vremurilor,
au început să devină mai tulburi,
de când Apa Iluziilor Vieții,
a fost redirecționată,
către barajele Sorietăților de Consum,
care prevesteau,
noi Paradisuri ale Infernurilor,
din fiecare,
Ființă,
ce-avea să se hrănească,
cu Cimitirele,
din Cuvintele Nașterilor descompuse,
ale Viitorului,
care ne este dat să-l respirăm,
de către un Destin,
al Nimănui,
conștient fiind,
că numai atmosfera acelui Timp,
ce va veni mereu,
fără să fie vreodată aici,

că altfel ar deveni Trecut,
Prezentul fiind inexistent,
poate întreține arderea Clipelor,
în drumul nostru,
către Moarte.

74) Le vom putea recondiționa

Scorburi de Gânduri,
rod cu tărie tulpina Vremurilor,
care obișnuiesc să ascundă printre,
adâncurile tenebroase ale Întunecimilor,
care hrănesc Iluziile Morții,
ce-au devenit,
atât de obeze,
încât nu mai încap în totalitate,
prin ungherele strâmte ale Suferinței,
fapt pentru care sunt nevoite,
să accepte Iluziile Fericirii,
care să le acopere cu umbrele lor,
din care ne facem adeseori,
veșminte Ființei,
ce încă se mai zbate,
printre resturile Clipelor,
de porțelan spart,
pe care le culegem,
plini de Speranțe,
că într-o anume zi,
le vom putea recondiționa.

75) Infern programat

Zbateri de Inimi ale unor Dorințe,
ținute în cuștile Cuvintelor,
ale căror gratii nu pot fi rupte,
de nici unul dintre spinii,
pe care Mântuitorii Păcatelor Originare,
le-ar fi împletit,
în coroanele Iluziilor Fericirii,
acestei Lumi,
a Infernului programat,
de un Paradis lacom și pretențios,
față de sclavii săi,
care au devenit Ființe,
printr-un Destin,
care nu numai că nu le-a aparținut vreodată,
dar niciodată nu va fi al lor.

76) Să ne devină Creatorul

Zidurile de lux,
ale Deșertăciunilor,
au intrat în curățenie generală,
după ce Ființele adăpostite,
la umbra Golurilor din Inimi,
au intrat odată,

cu Iluziile Fericirii, Vieții și Morții,
în carantina propriilor Destine,
când au realizat că Lumea,
este o mare șarlatanie,
a unui Dumnezeu impostor,
pe care l-am creat,
ca să ne ascundem de noi înșine,
lăsând în cele din urmă,
ca Adevărul Absolut,
să ne devină Creatorul,
care să redeseneze,
întregul Spațiu spiritual,
al Existenței.

77) Printre Icoane de Clipe

Alergam odată cu Vântul Simțirii,
stârnind furtunile Viselor,
printre Icoane de Clipe,
dezmoștenite de Dumnezeu,
fiindcă nu au acceptat să se scalde,
în cazanele de smoală,
ale Infernului acestei Lumi,
alături de demonii Viciilor,
pe care i-au zdrobit,
cu propriile lor Eternități,
conștiente fiind,
că astfel,

le vor pierde odată pentru totdeauna,
și vor rămâne înrămate,
pe pereții ruinați ai catedralelor unor Suflete,
despre care,
nici o Istorie,
nu mai știe nimic,
de mai demult,
decât toate Vremurile la un loc.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al. Cistelecan.** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al. Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație

de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un

existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă,

tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o

trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”.

Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel

ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii, a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi

apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "non Sensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă,

pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu:** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986